

Keanu Reeves China Miéville

Öteyer Kitabı

Çeviren

Burcu Asena Şahin

ANNELERİMİZE İTHAFEN,
hayat için, hikâyeler için... sevgi için.

Yeryüzü artık bilmiyorsa adını, sessiz dünyaya fısılda: Akıyorum.
İşıldayan sulara söyle: Ben varım.

— Rainer Maria Rilke

Öteyer Kitabı

GİRİŞ

Eli kulağında bir vahşetle dolu bir oda. Sonra bir de LEDlerin o meşum, beyaz ışığıyla. Derken bir adam girip metal dolapların arasına oturdu. Çantasından bir makine çıkarıp bazı protokolleri başlattı. Bir süre yalnızdı; ekrana baktı. Sonunda yoldaşları peşi sıra içeri girdi.

Adam hazırlıklarına devam etti. Diğer bütün askerlerin de kendine has ritüelleri vardı.

İkisi kafa kafaya vermiş müstehcen şakalara gülüyordu. Başka bir ikili sessizce, odaklanmış bir senkronizasyonla silahlarını kontrol ediyordu. Üstsüz bir başkası çevik bir hareketle yere kapanıp yoldaşlarının ayakları dibinde şınav çekmeye başladı. O geceki harekâtın lideri geldi. Haritayı bir mezardan bulup çıkarmışçasına dikkatle inceledi. İlk asker tarayıcısında tanılama yapmayı sürdürdü.

İçeriye çoktan hazırlanmış biri girdi. Hava soğukmuşçasına fermuarı boğazına dek çekilmiş, rütbesiz haki bir ceketle şişmişti. Kimse onunla ilgilenmedi. Ama gözleri odada gezinirken elinde tarayıcı olan adamın kilerle kesişti; birbirlerine baş selamı verdiler.

Kapının sesi son bir kez daha duyuldu. Bu kez herkes başını kaldırıp eşikte durana baktı.

Koyu renkli, sivil kıyafetler içinde uzun boylu, zayıf biri. Uzun, siyah kâkülünün altından onlara bakıyordu. Silüet hâlinde hareketsiz duruyordu.

Yoldaşları arasında bir tek elinde tarayıcı olan adam çaktırmadan silahını hazırlayanlardan birine baktı. Silahını hazırlıyorsa diğerleriyle birlikte yeni geleni inceledi.

Koyu renk saçlı adam içeri girdi ve girmesiyle birlikte o durgunluk kayboldu; herkes önceki hâline döndü. İlk adam yeniden tarayıcısını eline alıp çalışmalarını kontrol etti, geleceği gösteren o ekranıyla bütün odayı inceledi. Çaktırmadan baktığı adamın üzerinde bir an daha uzun tuttu, makinesinin ayarlarını değiştirerek askerleri renkli dış hatlardan oluşan bir manzaraya dönüştürdü.

Yeni gelen kişi başı öne eğik hâlde köşede bir başına duruyordu. Biri yanına yanaştı.

Tarayıcıyı tutan adam kaşlarını çatı. Onu duraksatan, ekrandaki karanlığın benzersiz girdabı değildi: Koyu renk saçlı adamın daha önce pek çok kez geldiğini görmüştü. Mesele ona yaklaşan kişinin anormalliğiydi. Ceketini boğazına dek kapatmış, daha kısa boylu askerdi o. Ceketini ekranda beyaz ve opak görünüyordu. Kıyafetler böyle görünmemeliydi. Parlıyordu. Korunaklıydı.

Tarayıcının sorumlusu ekranda gördükleri üzerine, “Hey,” dedi. “Ulafson?” Ceketli asker, birimin o kıymetli varlığına temkinle yaklaşırken onları izledi.

Duyamayacak kadar uzaktaydı. Tarayıcının dudak hareketlerinden ve ses dalgalarının o zayıf izlerinden yapay zekâ aracılığıyla çıkardıklarını okumak için ses yakalama ayarını buldu ama net bir okuma alamadı.

Uzun adam kendisine yaklaşan Ulafson’a bakmak için döndü ve yalvarır gibi fısıldadı. Ulafson kollarını uzattı ve bir anda hızla yaklaştı. Hedefindeki kişi onu duygudan yoksun şekilde izliyordu. Sarılmaya çalışan adam geliyor, ağzını oynatarak bir şeyler diyor, ağlıyormuş gibi görünüyordu. Tarayıcı adam, “Hey!” dedi. Bu kez öyle yüksek sesle bağırırmıştı ki herkes dönüp baktı. Sonra onlar da bağırmaya başladılar. Ceketli fermuarlı askerin, cebinden bir silah çıkardığını gördüler; ağlıyordu, artık açıkça görülüyordu, silahı da üzerine doğru gittiği adama değil, onları izleyen herkese doğrultmuştu.

“Yaklaşmayın!” diye bağırdı.

Siyah saçlı, uzun boylu adam avucunu uzatıp gelen kişinin göğsüne koyarak yaklaşmasını engelledi. Yumruklamadı, onu yere sermedi; yalnızca yolunu kesti. Hüzünlü bakan hedef konuşmadı ya da başka herhangi bir yöne dönmedi; yalnızca kalan son mesafeyi aşmaya çalıştığı sırada daha kısa olan adamı kol mesafesinde tutmakla yetindi.

Ceketli adam, diğeri onu uzak tutarken itip homurdandı ve boştaki eliyle ceketinin fermuarını açıp iç cebine uzandı; o sırada bir metalin klik sesi duyuldu ve parıltısı görüldü.

“Silahı var!” diye bağırdı biri. Sanki ceketli halihazırda silahı elinde tutmuyor, onlara; yanlarında can alıp neredeyse canından olduklarına nişan almıyordu. “Ulafson, yapma!” dedi bir başkası.

Silah sesleri. Çok yüksek sesli. Yoldaşının az önce bir bakış attığı tüfekli asker hazırlanıp kısa atışlarla göğsünün üst kısmına ve uyluklarına ateş açıp, bunu yaparken de askerin uzandığı her neyse ondan kaçınırken Ulafson kıvrandı; yüzü dehşete bürünmüştü. Ulafson saldırı karşısında feryat edip tabancasını düşürdü ama bir şekilde ayakta kalmayı sürdürdü; kurşunlar onu aşip hedefine giderken itip durmaya, el yordamıyla bir yerlere tutunmaya çalıştı. Hedefiyse bedeninden kan fışkırırken yüzünü ifadesiz tutmayı devam etti.

Ne var ki seğirdi ve kolu kaydı. Ceketli adamı öldüren kurşunlar o taş kolunu nihayet geçip adamı yakın dövüşe itti. Son bir muzaffer nefes alıp gizli bir tetiği çekti.

Oda yeniden dumanla, metalle, gürültüyle ve alevle doldu.

Odaya ilk giren kişi son çıkan olmadı ama o zorlu, lanet temizlik işinin tamamında orada kaldı.

Patlama bölgesinden epey uzaktaydı; kalıntılarının kaldırılıp, etiketlenip, insan parçalarına ne kadar saygı gösterilebilirse o kadar saygıyla toplanmasını izlediği kişiler ona kısmen siper olmuştu. Aklından isimlerini saydı. Henüz hayatta

olanlardan daha kaçının bir daha uyanmayacağını bilmiyordu. Onun gibi kaçî özenle dinlendikten sonra göreve dönecekti? Kaç kişi arkadaşlarını üzerlerinden yıkamak için yanından geçip gitmişti?

Omzuna bir el kondu. İlk ateşî açan yoldaşı bu. “Geliyor musun?”

“Arkandan gelirim,” dedi.

Odanın uzak ucunda takım lideri oturuyordu. Haritası aklından çıkmıştı; kan içindeki yüzü sakindi. Bir sigara yakıp dumanını pis barut ve baharat kokularına ekledi.

Kırmızı ve siyahın o kavrulmuş yıldızının ortasındaki sırada fanatiğin beraberinde götürmek istediği koyu renk saçlı adam oturuyordu.

Dudaklarının üst kısmına bakıldığına yüzü sakın ve neredeyse temiz görünüyordu; artık enkaz hâlindeki çenesi tarafından korunmuştu. Sivri çene kemiklerinden kan damlıyor, etler sarkıyordu. Dirseklerini uyluklarına dayamış duruyordu. İzleyen kişi, bir zamanlar adamın göğsünün olduğu yerde duran yanmış oyuktan omurgasını görebiliyordu. Işıktan rahatsız olan balıkları andıran bağırsaklarının hareketlerine şahit oluyordu.

Elini aşağıda tutup tarayıcısını hafifçe çevirerek ikisini menziline aldı. Alet hâlâ ses yakalama modundaydı.

Takım lideri konuştuğunda tarayıcının ekranından kelimeler geçti.

–İyi misin, evlat?

Oturan adam başını kaldırıp bakmadı. Nefes verirken kan tükürdü ve o paramparça ağzını kıpırdattı.

Tarayıcıda şöyle yazıyordu:

–Yorgunum / yorganım / [?]

–Tanrım, ne rezillik ama, dedi diğeri, aklından ne geçiyordu kimbilir?

Muhatabı omuz silkti. Gövdesinden sarkan etlerin altına uzanıp içinden bir şey çıkardı. Havaya kaldırdı.

-? Bam / Cam / ? dedi makine.

-Evet, dedi diğerk adam, etrafında bir dolu şişes sarılıydı. İçlerinde ne olduğunu teknisyenler çözer.

-Dört Hırsız Sirkesi, dedi makine dudakları mahvolmuş adamın yerine, ve kutsal su. Kaya tuzu / suyu [?] ve at nalı çivisi. Kokusu da geliyor. Adaçayı. Adaçayı yaktı.

-Ne demek istiyorsun? Bunu nereden biliyorsun?

-Tuz ve sirkenin bir yarada nasıl hissettireceğini biliyorum. Ulfason'da iksir dolu bir bomba vardı. Keever, olay bu kadarla da sınırlı değil.

O dağılmış, koyu renk saçlı kişi takım liderine yanmış, kanlı, küçük bir kâğıt parçası uzattı.

-Kaburgalarımın altında bunu buldum.

-Okuyamıyorum.

-Bir isim yazıyor.

Odayı işaret edip konuşmasını sürdürdü.

-Çoğu / doğru gitti ama parçaları duruyor. İsimler. Birimin ölülerinin isimleri. Çok yakına gelenlerin.

İki adam bir süre birbirlerine baktılar.

-Bunlardan çok yoruldum, dedi oturan adam; yanmış kalbi damlıyordu.

Odayı işaret etti. Kendisini işaret etti. En sonunda başını kaldırdı ve ani, coşkulu bir ses çıkardı.

Daha büyük olan adam, "Gülüyor musun?" diye sordu. Bunu öyle yüksek sesle söylemişti ki izleyen kişinin ekrandaki kelimeleri okumasına gerek kalmadı.

-Sigara yüzünden, dedi diğeri. İzleyici ekrana dönmüştü.

-Dejavu.

Doktorun Hikâyesi

Çok vaktim yok, bunlar yazacağım son kelimelerden olacak. Bunu bilmek beni kederlendiriyor. Kendi sonumun gelmiş olmasından değil: Yeterince yaşıyım. Beni üzen bu zavallı hâlim. Sadık bir köpek, insanların duygularını etkileyen pürüzler olmaksızın sevebilen o yaratık bile nefretle bana yüz çevirirken kederli olmam normal. Lun'un çenem için kullandığı ilaca tepki verdiğini bilsem de bu beni pek teselli etmiyor. Onun bu eleştirisi bende utanç ve her ne kadar inkâr etmeye uğraşsam da onda böyle bir tepkiye yol açtığıma göre muhakkak bir günahkâr, vazgeçmiş biri olduğum hissini uyandırıyor.

Bu ilk kederden daha keskin olansa aile üyelerimin evlerinden çıkamamış –umuyorum ki henüz– olanlarına dair duyduğum endişe. Avusturya'yı ve muhtemelen bütün Avrupa'yı yutan karanlığın geri çekilmeye zorlanabileceğini düşünemiyorum.

Acımın odak noktaları, zihnimin karanlık dolambaçlarında birbirinden bağımsız değil. Lun'un bana bakamayışı aklıma kız kardeşlerimle birlikte benden bakışlarını kaçırın Dolfi'nin suretini getirdi.

Acı, son vedamı edene dek benimle olacak.

Bu notu kimin bulmasını ümit ettiğimi bilmiyorum. Belki de onu ateşe veririm. Gelgelelim neredeyse yirmi yıl sonra bu hatıraları nihayet kâğıda geçirmiş olacağım. Ne düşündüğümü öğrenmek için hep yazmayı kullanmışımdır. Bu gizemleri irdelemeden önce dünyadan ayrılmak da istemiyorum. Bu konuda ne düşündüğümü bilmek isterim.

Gömülü olan o şeyin dönüşüne bu kadar önem arz etmiş olan ben, ölüm bunca yakınımnda ve dört bir yanımdayken geçmişimdeki o musibeti anmaktan başka ne yapabilirim?

Thanatos* üzerine düşüncelerim, her şeyden önce Büyük Savaş'tan dönenlerin anlatılarına dayanıyor. Gördükleri rüyaların pek çoğunda deneyimledikleri dehşeti doğrudan yeniden yaşıyorlardı. Bilinçdışımız her şeyden çok acıdan kaçmayı hedefliyorsa, ıstıraba bu tekrarlı dönüşlerin nedeni neydi? O zavallılarla karşılaşmalarım beni hayrete düşürdü. Ne var ki veri, kişinin fikirlerini değiştirmeye genelde yetmiyor. Gereken şey bir şok, kişinin şahsen deneyimlediği bir kriz.

Bir hastam vardı.

Yalnızca üç kez görüşmüştük. Uzun seanslardı bunlar. Orta yaşlı, uzun boylu, esmer, yapılı bir adamdı. Üzerinde pahalı bir takım vardı, gözlerime bakmış ve elimi kuvvetlice sıkırmıştı. Bir asker olduğunu düşünmüştüm. Geri dönenlerden olduğunu, tekrar eden kâbuslarımı gizlemekte harika bir iş çıkardığını sanmıştım.

Bana kendini anlamak istediğini söyledi.

O ilk günü çok iyi hatırlıyorum. Sabahın o gri ışıklarında, uzandığı kanepenin yanında oturduğumu anımsıyorum. Önümde bir defter vardı. Adam o kibar, ivedi sesiyle bana hayatının öyküsünü anlatırken onu dinliyordum.

Seanstaki ilk sözleri –notlarım hâlâ duruyor ama yakında onları imha edeceğim– onu rahatsız eden şeye dair şüphelerimi doğruladı.

“Tekrar tekrar can alıyorum,” dedi, “ve aslında dinlenmek ve başka bir şey, yani öldürmekten başka bir şey yapmak, en azından yapma şansına sahip olmak istiyorum ama yok, öldürme işi dönüp dolaşıp beni ele geçiriyor. Bazen, sık değil ama hayatım boyunca pek çok kez de ölüyorum. Canım yanıyor. Pis de bir iş. Bütün darbeleri hissediyorum. Etimdeki her

* Ölüm dürtüsü. –çn

kesiği duyumsuyorum. Her bombanın patlamasını, yakışını hissediyorum.

“Sonra geri dönüyorum.

“Geri dönüyorum, yine, yeniden can alıyorum ve nihayetinde tekrar ölüyorum ve sonu bir yere varmayan bu koşuşturmaca devam ediyor. O yüzden lütfen söyleyin bana, Herr Doktor,” dedi bana, “ben nasıl bir adamım?”

Daha önce pek çoklarını dinlemiş olduğum o mezarlık rüyalarından birini anlattığını düşündüm. Bana tıpkı benim de o zamanlar kendime sorduğum gibi bilinçdışının niçin böyle bir katliama döndüğünü sorduğunu düşündüm. Ne var ki ismini vermeyeceğim bu adam doğrudu, bizzat teşvik ettiğim protokolü ihlal ederek direkt yüzüme bakmak için başını çevirdi ve ben de bakışlarımı kaçırmadım. Bana tüm paradigmalarımı paramparça eden o iki uçlu Şam şokunun* ilk ânını yaşattı.

“Geri dönüyorum,” dedi yine ve bu korkunç iddiada bulunurken sesindeki o sakın tını, bana baştaki teorilerimin böyle varoluşsal ve alışılmış dehşetlerle baş etmek için yetersiz olduğunu gösterdi.

Ne var ki o zamanlar hâlâ bana verdiği bu sırrın âdeta malsalsı bir gerçek olduğunu zannediyordum. Başka pek çok şey olmanın yanı sıra sahiden öyleydi de.

Ancak o adamın içime baktığını, ne düşündüğümü gördüğünü gördüm. Başını iki yana salladı. Gittikçe artan dehşetimin farkındaymışçasına kibarca ve ben daha tek kelime etmemiş olmama rağmen, “Hayır, Herr Doktor. Hayır. Yalnızca o değil. Her şey başka bir şey demektir, bu doğru, ama bazen tam da olduğu şey anlamına gelir. Lütfen beni dinleyin. Buraya size şunu sormaya geldim: Neden? Ben neyim?”

Bakışlarımı kaçırmama müsaade etmiyordu. İşte o şokun ikinci ucu da burada geldi. Adamın ne diyeceğini ve söyleye-

* Hristiyanlıkta kişinin inanç veya görüşlerinde ani ve köklü bir değişikliği simgeler. Terim, Aziz Paulus’un Şam yolunda yaşadığı ve Hristiyanlığa geçişine neden olan dini deneyime atıfta bulunur. –çn

ceği Şeyin gerçeğini biliyordum. Beyanının sembolik olduğu kadar gercek de olduğunu anlamıştım. O günden sonra benliğimi aynı Şekilde sũrdũremeyeceęimi de fark etmiştim. Lanetlendięimin ayırdındaydım.

“Can alıyorum,” dedi bana ağır ağır ve inatla. “Olũyorum,” dedi. “Geri dũnũyorum.”

YAŞAM EMARELERİ

Geniş bulvarın iki tarafında binalar şehrin merkezinden uzaklaştıkça alçalıyor; gökyüzü âdeta güdük kulelere ve ışıkla ağarmış, tozlu ucuz kek ve parti malzemesi vitrinlerine, yeniden elden geçen mobilyaların olduğu mağazalara, fotokopicilere ve başarısız noterlerin ofislerine baskı yapıyor. Bir adam –öyle diyelim– bu yolda yürüdü. O vahşi gökyüzünü düşündü. Başını iki yana sallamadı –bu çağda gereksiz hareketlerden sakınıyordu– ama gözlerini hızla kırıştırdı ve onu iyi tanıyor olsaydınız, bunun kendi düşüncelerinin ilgisini çektiğinin bir işareti olduğunu anlardınız.

Uzun boylu ve yapılı bir adamdı, yanından geçenler onu incelemiş olsa çoğu beyaz olduğunu söylerdi. Üzerinde gri bomber ceket ve siyah kot vardı, siyah saçları sakalının ve yere dönük yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Epey gerisinde: Bankaların, finans ofislerinin ve rant kulelerinin ayna gibi camları; hayali bir Yunanistan'ın kaba bir taklidi niteliğindeki alacalı beyaz ve kirli beyaz taş cepheler; karşıt görüşlülerin sevmediği yerel masal kahramanlarının adlarını *sans serif* yazı tipiyle üzerinde taşıyan sahte obsidiyen oteller.

Küçük parkların yanından geçtiği sırada New York'taki kahverengi taşlara az biraz benzediklerinden, yerel dilde *gri-taş* denen apartman binalarının baktığı ana yol daralıyordu. Güneş bulutların arkasında serin ve epey parlaktı; o yüzden gezginin yanından geçen yayaların haberi gölgeleriyle geliyor ya da peşleri sıra uzun, belirsiz gölgeler gidiyordu. İnsanlar dükkânların sundurmalarında oturmuş didişip zar atıyor, onu görmezden geliyorlardı. Bir rahip oluklu sacdan yapılma bir

kilisenin kapısında, sarkık bir sigara içiyordu. Başıyla temkinli bir selam verdi, adam da aynı şekilde karşılık verdi. Geridönüşüm sahasının kapısındaki metal çöpü karıştıran iki oğlan onun yaklaştığını görünce durdu. Adam onlara bakmadı, oğlanlar kendi aralarında fısıldadılar; adama dair gözlemleri orada ezilmekte olan bir arabanın sızlanmalarıyla bastırıldı.

Çocuklar, o adamı rahat bırakın. Artık kaçınabildiği müddetçe çocuk öldürmüyor ama siz yine de onu rahat bırakın.

Çocuklar, tıpkı adamı izleyen vahşi köpekler gibi akıllıydı ve yanına yaklaşmadılar.

Şehrin en dışına doğru. Depolar ve toplu konut projeleri, otopark ve küçük alım satım işlerinde buluşma noktaları olarak kullanılan boş araziler. Adam duvarlardaki boşluklardan taşraanın o kuru çayırlarını görebiliyordu. Kırmızı LED'den küçük bir figürün sallandığı trafik ışığının altında durdu; hiçbir şeyle hiçbir şeyin kesiştiği bir noktada trafik lambasının olması gü-lünçtü. Bir siren sesi duyunca kaldırımında beklemeye koyuldu. Bu polis değil, gittikçe uzaklaşan bir ambulanstı.

Yeşil figür çıkınca adam karşıya geçti ve bir ara sokaktan geçerek dört bir yanı iki ve üç katlı, grafitilerle kaplı, çöplerle desteklenir hâle gelmiş binalarla çevrili bir avluya çıktı. Burada tekerleksiz ve toz kaplı, altından otlar sarkan bir Dacia vardı. Avlunun diğer ucunda, kapalı bir garaj kapısının yanındaysa ikinci, yanmış bir arabanın kalıntıları vardı.

Pencereleri taradı. Acele etmeden enkaza doğru yürüdü. İki gün önce çok fena yağmur yağmıştı ama karbon ve yanmış plastik kokusu hâlâ çok yoğundu. Cebinden bir anahtar çıkardı, asmakilidi açtı ve metal kapıyı içeri girebileceği kadar aralayıp arkasından kapattı ve içeriden sürgüledi.

Zemin katta bir atölyeydi bu. Şerit testereler, hidrolik presler, parlak, kıvrımlı parçalarla çevrili bir torna tezgâhı. Kirli camın kurşunla delindiği yüksek tavandan süzülen gri bir

ışık hüzmeleri, adamı gözler önüne seriyordu. Yer yağ ve tozdan, kan olduğunu anladığı mat siyah damlalardan oluşan pis bir dağdan ibaretti. Bu lekelerin, ayak izlerinin anlatabileceği hikâyeyi gizlemek için kasten bir şekle büründürüldüğünü anlamak için özel bir uzmanlığa sahip olmanız gerekirdi. Adam o bilgiye sahipti; odanın en karanlık kısmındaki uzun, alet dolabına gitti. Dolabı duvardan çekip bir kapıyı ortaya çıkardı. Bu kapının da kilidini açtı. Arkasında gizli bir merdiven duruyordu. Merdivenlerden indi.

Ayağını karanlığa indirdi ve fenerini yaktı. Başının bir el üstünden tünelin tabanı kavis çiziyor, çıplak ampuller göz hizasında asılı duruyordu; hepsi patlatılmamış olsaydı bakışlarınızı ışıklarından kaçırmanız gerekirdi.

Adam kulak kesildi. Su damlası sesi, belli belirsiz bir senkop. Yerine yerleşen toprağın fısıltıları.

Adam, ampul camından kaçınarak yürüdü. Koridorla beraber dönüp alçak bir eşikten geçerek küçük bir odaya girdi. Fenerini duvardaki soğuk lekeleri parlatacak şekilde kaldırıp bir kavis çizdi. Işığı kurşunların çizdiği rotayı bulup takip etti. Betonda açılan delikler tezgâhlardaki koyu kan lekeleri, dağılmış dizüstü bilgisayarlar ve tuhaf bir kusursuzlukla üst üste devrilmiş üç adamın cesediyle pekişiyordu. Adamların kol ve bacakları poz veren dansçılarınkı gibi açık duruyordu.

Çürümenin altında yakıcı bir koku aldı. Çizmeli sağ ayağıyla en üstte duran ölüyü ters çevirdi ve yüzün eriyip karma-karışık hâle geldiğini, etin kabardığı yerden diş, burun kemiği ve kafatasının kenarlarının fırladığını görünce tepki vermedi. Gözden mahrum bakışlara karşılık verdi.

“Ee,” dedi. Sesi nazikti. Cesetle değil, odanın kendisiyle konuşuyordu. “Ne diyorsun?”

Oda sırlarını sakladı. Saklayacağını tahmin etmişti. Parmaklarını bedeninin enkazına yerleştirdi ama bedeninin sahibi olduğu sırlar ona açılmadı.

Tünele döndü. İkinci bir oda vardı; boş silah rafları. On-

lara da fısıldadı. Kare bir odaydı bu; tavanı epey yüksekteydi. Oluğu andıran bir delikten hafif bir ışık sızıyordu. Işık gün ışığına, ızgaranın üzerindeki gökyüzüne dek gidiyordu. Işığın uçlarının Luxor tapınağındaki Bastetmişçesine üzerine inmesine izin verdi.

Tersyüz edilmiş sandalyeler, boş prizler, duvarlarda monitörler; her birinin ortasındaysa tek bir kurşun. Geride bir tane bile bilgisayar bırakılmamıştı. Bir başka, daha büyük bir oda. İkili ranzalar: On kişilik bir oda. Raflarda konserveler. Bir buzdolabı, iki duvarın birleştiği noktada bir mikrodalga fırın, karşı köşede bir tuvalet ve bir giderin üzerinde asılı bir duş başlığı. Başlığın etrafında bir kornişi yere, plastik bir duş perdesinin durduğu yere dek iniyor. Odanın en uzak duvarında son bir kapı var; menteşelerinden koparılmış hâlde dökülen tozdan bir yamacın üzerinde yan yatıyor. Ötesinde enkazla dolu bir karanlık var.

Oda, ortasındaki adakla –ölülerden oluşmuş bir metre kadar bir zigguratla– bir tapınak gibi inşa edilmiş. Altı adam, üç kadın. Adam bu kadar fazla ölü olacağını zaten biliyordu, zira bu kaba mimari eserden; uzuvlardan, koyu renkli giysilerden ve mezarsız bir toplu mezarın tutkudan yoksun grup seksinde birbirine dolanmış yüzlerden geriye kalandan oluşan bu koniden sayıyı anlamak mümkün değildi. Ölülerin gölgeleri adamın ışığından sürünerek uzaklaşıyordu. Ne ölüm sonrası bir inatçılık ne sivri bir dirsek ne çıkıntılı bir diz kalmıştı bu bozulmuş kütlede; yerçekimi ve ölüm sonrası gevşemeyle yumuşamıştı, hatları ayrıntıları eriten o aşındırıcı maskeyle bulanıklaşmıştı. Et, kemerler ve sırt çantalarından oluşan bu yapışkan kütlenin arasında kemik uçları ve kırık silahların sapları karstik bir manzara gibi dışarı fırlıyordu.

Adam masaya oturdu.

“Ne diyorsun?” dedi. Oda bir şey söylemedi. “Anlamak güzel olurdu,” dedi adam. “Hiç yoktan.”

Feneri ölüleri aydınlatacak şekilde yerleştirdi. Dirseklerinin

üzerine eğildi ve ellerini kavuşturdu. Yeniden söze girdiğinde onu duyabilmiş olsanız söylediklerini anlayamazdınız. Dil değiştiğini, yaşayan bir dilden çoktan ölmüş olana geçtiğini anlarsanız ve her söylediğinin bir soru olduğunu çıkarsanız bile.

Saatler geçti.

Yer yer fenerini söndürüp karanlığa eşlik etti. Her şeyden önce, her şeyin altında var olan ve her şeyden sonra var olacak olan boşluğu andıran o karanlığa. İki kez odada dolaştı; kana, mermi kovanlarına falan bastı. Tüneli kapatan girişte durup bir süre düşündü. Her bir uyku alanına baktı ama uzanmadı ya da günlükler veya aşk mektupları var mı diye yastıkların altına bakmadı. Bu tür aramaların yapıldığını biliyordu. Bekledi ama umduğu şey her neyse gelmedi.

Adam tünelden gelen ayak seslerini duyunca akşam olduğunu anladı.

Dönüp bakmadı. Feneri alçak tavanın parlayacağı ve kendisinin de bu ışıqla aydınlanacağı şekilde dik koydu. Ayak sesleri hemen arkasından geldi ve durdu.

Eşikten bir adamın sesi duyuldu.

“Selam, B.”

“Merhaba, Keever,” dedi adam.

Yeni gelen adam gelip önünde durdu. Sıradan giysiler giymiş çetin, kaslı bir adamdı. Kısacık kesilmiş saçları ve derin çizgilerle bezenmiş esmer bir yüzü vardı.

“Yine duygudaşlık mı ediyorsun?” dedi Keever.

“Bu fiil senin uydurman,” dedi adam, “benim kullandığım o değil.”

“Seninki ne?”

B başını iki yana salladı. “Bir fiil kullanmıyorum,” dedi. “Bir isim söyleyebilirim. İngilizce değil ama. Toska.”

“Üzüntü mü?” dedi Keever. “Üzgün müsün? Bütün bunların nedeni o mu?”

“Rusça bildiğinden haberim yoktu,” dedi B. “Neyse, ben toska dedim, üzüntü tam olarak aynı anlama gelmiyor.”

Keeper oturdu. Gözleri kırık kapıya, sıkış tepiş enkaza ve arkasındaki toprağa gitti. Sonra ölü yığınınına baktı.

“Bu konuda konuşmak ister misin, evlat?” dedi Keeper. “Üzgün olduğunı zaten biliyordum. Üzgün olmadığını söyleme bana. Ulafson’ın başına gelenlerden beri böylesin.”

B başını kaldırıp bakmadı.

“Hey,” dedi Keeper. Tepecikte duran bir kapüşonlunun yırtık pırtık kenarını işaret etti. Alışılmadık bir turuncu rengindeydi, bir pop müzik grubunun turundan yadigârdı. “Şunu hatırlıyorum. O sikik herif bana saldırmıştı. Liderleri oydu, değil mi?”

“Üzgün,” dedi B. “Hah. Tam olarak üzgünüm diyemem. Daha çok... merak içindeyim diyebilirim. Sadece...” Başını iki yana salladı. “Duyabileceğim her şeyi duymaya çalışıyorum.”

“Bir mesaj olduğundan emin misin ki?” dedi Keeper.

“Değilim. Beni nasıl buldun, Keeper?”

“B. Haydi ama. Bu kaçınıcı oldu, üç mü? Düşündüğün kadar gizemli biri değilsin.”

“Gizemli olduğumu hiç söylemedim ki.”

Keeper yeniden rengi atmış kapüşonluya baktı. B onu izledi ve aklına kurşunların ete çarpışını, bir çekişi, bir kafa atışını getirdiğini anladı. Kafa atan bizzat B’ydi.

“Neyse, işte buradasın,” dedi B.

Keeper ona baktı. B’nin hedefin kafasını âdeta patlatan alnına.

B ve Keeper sessizliğe fazlasıyla alışkındı.

Keeper bir süre fenerin o soğuk, gümüşü ışığında oturdu. B de ölümün aldığı şekilleri bir akademisyen titizliğiyle inceledi.

Keeper en sonunda, “Sana ne anlatıyor?” dedi.

B o son kapının ardında, toprağın altında duran o karanlığa baktı.

“Güzel soru,” dedi. “Durumu doğru ifade etmeye yaklaş-

tın, Keever, ama tam olarak öyle olmuyor.” Karanlığı işaret etti. “Burayı okuyamıyorum. Eylemlerimizi yaptığımızda geride bir metin bırakıyorsak da bu metin benim okuyabildiğim bir dilde yazılmamış.”

“Ki sen bütün dilleri okuyabiliyorsun.”

“Belli bir şey de hissedemiyorum,” dedi B. “Ama hissetmeliymişim gibi geliyor.”

“Böyle devam edemezsin, evlat,” dedi Keever. “İşi biliyorsun. Temizliği bir kez yaptıktan sonra içerisi boşaltılsın veya boşaltılmasın bizim için yasak bölge oluyor. İçeri girip iz bırakmadan çıkıyoruz. Ne bir kimlik ne bir işaret; veri tabloları siliniyor, parmak izi kalmıyor, etrafa enzim sıkılıyor, yüz görülüyor...” Ceset yığınının işaret etti. “Ya biz ya onlar. Biri senin gibi birinin etrafta gezindiğini görecektir olursa ne olur? Görülme riskini alamayız.”

“Senin de görülmemen lazım,” dedi B. “Ama buradasın, değil mi?”

“Bana başka şans bırakmadın. Hem ben sadece seni paylaşmaya geldim.”

B ayağa kalkıp ışıktan daireyi terk etti.

“Keever,” dedi. “Birim’de bana verilen emirlere dair yüzdelere ne durumda?” Sesi öfkeli değildi. “İstemediğim sürece o emirlere uymayacağımı biliyorlar. Uymadığım sürece de emir olmaktan çıkıyorlar. Onların umursadığı şeyleri umursamadığımı biliyorlar, bunu sen de biliyorsun. Bu karşılıklı faydaya dayalı bir anlaşma, bu da gayet normal ama tüm bunlara rağmen bu tiyatroyu neden sürdürdüklerini anlamıyorum. Sözde ‘emir’ vermeler. Sana bütün bunları yaptırmalar. Beni azarlatmalar falan.”

Keever omuz silkti. “Biliyorsam ne olayım,” dedi.

“Kuralları var olsun da istersem onları umursamayıp ihlal edeyim,” dedi B. “Sanırım onların gözünde bağımsızlık, itaatsizlikten de beter.”

“Dediğim gibi,” dedi Keever, “bilmiyorum. Bana, ‘Git B’ye

bunu bir daha yapmamasını söyle,' diyorlar ve ben senin aksine bana söyleneni yapıyorum. İşte buradayım. Emre itaat ettim."

"Şimdi ne olacak peki?" dedi B.

Keever dudaklarını büzdü.

"Bilmem," dedi. "Belki arkadaşına ihtiyacın vardır diye düşündüm."

B de dudaklarını büzdü.

"Böyle bir ihtiyacım var mı bilmiyorum."

"Eh," dedi Keever. "Söylediğim gibi geldim, seni paylıyorum." Parmağını sallayarak azarlar gibi yaptı. "Şimdi gidip Denek Unute'nin protokollere uymayı yine reddettiğini rapor edeceğim."

"Öyle yap."

"Olay çıkarma," dedi Keever. Ayaklandı ve B'nin omzuna nazikçe vurdu. B onunla pek ilgilenmedi. Yalnızca Keever uzaklaşırken kulak kesildi. Tek başına kaldığında elini fenerin ışığının önüne yerleştirdi, çok geçmeden oda karardı ve eli parlar oldu.

Daha birkaç dakika olmuştu ki yeniden ayak sesleri duyunca arkasına döndü. Bu seferki adımlar öncekilerden çok daha hızlı atılıyordu. Keever yeniden içeri girdiğinde B girişe dönüktü.

"Mesaj," dedi Keever. "Yer üstüne çıktığımda geldi."

"Ne mesajı?" dedi B.

Keever şu son kapalı kapıyı işaret etti. Karanlığı ve enkazı.

"Üs..." Kaşlarını çatı. "Bir okuma aldıklarını söylediler. Thakka'nın TTE tarayıcılarından birinden."

"Ne?"

"Bir hata olmalı," dedi Keever. "Orası şeyden beri... biliyorsun işte, o zamandan beri sessiz. Ama işte üstekiler benim de senin de burada olduğumuzu biliyorlar..."

"Şansa bak, değil mi?" dedi B.

"Bizden kontrol etmemizi istiyorlar."

"Tam olarak nasıl bir okuma alıyorlarmış?"